

Dr. Alexis Carrel (1873 – 1944)

7. apríla 2021 ✚ Spoločnosť ✚ Konvertiti

Roku 1935 vyšla vo Francúzku kniha s názvom *L'homme, cet inconnu* – Človek, tvor neznámy. Bolo to dielo Dr. Alexisa Carrela, svetoznámeho lekára, chirurga, fyziológa a nositeľa Nobelovej ceny. Kniha mala veľký úspech. Vyšla v mnohých vydaniach a bola preložená takmer do všetkých kultúrnych jazykov. Táto kniha otriasla do základu starý Renanov liberálny materializmus.

Alexej Carrel sa narodil v júni roku 1873 v Sainte-Foy-les-Lyons do zámožnej a vzdelanej rodiny. Po skončení strednej školy u jezuitov sa dal zapísať na lekársku fakultu v Lyone. Už od mladosti vynikal bystrým pozorovacím talentom, takže priatelia o ňom hovorievali, že je samé oko.

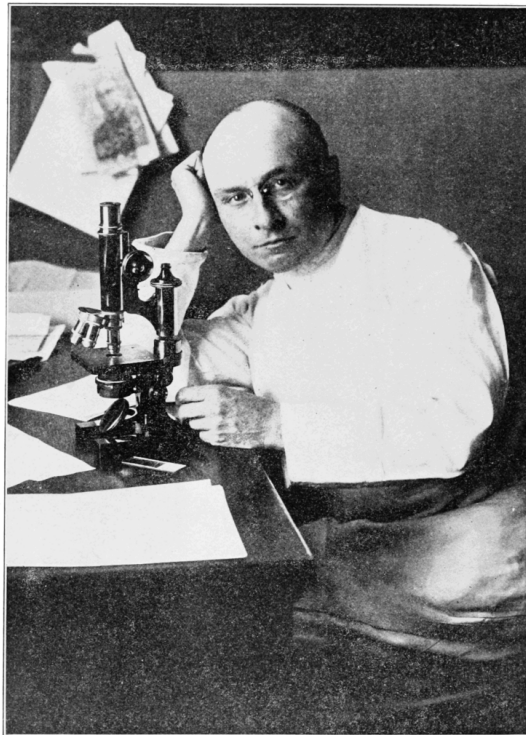
Hoci 19. storočie poznalo vo Francúzku veľkých kresťanských vodcov, medzi ktorých patrili Ampère, Biot, Pasteur a mnohí iní, predsa sa mladý Alexis Carrel dostal pod vplyv pochybovačov a voľnomyšlienkárov. A tak po niekoľkoročnom štúdiu lekárstva stratil vieru. Výlučným prameňom istoty sa stali pre neho jedine skúsenostne pozorovateľné javy. Boh, nesmrteľná duša, desatoro, zázraky pokladal iba za teórie bez rozumného podkladu. Neskôršie sa priznal, že srdce a rozum sa mu búrili pri myšlienke, žeby mohlo jestvovať ešte čosi iné než hmota. Bolo treba takmer štyridsať rokov, kým tento veľký učenec našiel poklad viery v celej platnosti. Vtedy smutne poznamenal: „*Koľko strateného času, ktorý by som bol mohol využiť na lepšie veci.*“

Vo svojej knihe *Cesta do Lúrd*, ktorá vyšla až po jeho smrti, opisuje, ako lurdské uzdravenia urobili na neho hlboký dojem a ukázali mu cestu k Bohu.

Roku 1903 už ako 30-ročný doktor medicíny a profesor anatómie na lekárskej fakulte v Lyone, prijal ponuku sprevádzať vlak s chorými do Lúrd. Neverec Alexis Carrel prijal túto úlohu proti svojej vôli iba preto, lebo ho o to požiadal jeho zaneprázdnený kolega. Keďže vedel, že sa mu naskytuje príležitosť zblízka pozorovať a kritizovať lurdské uzdravenia, ponuku prijal. „*Katolíci hovoria o zázrakoch – povedal kolegom. Som istý, že sa mýlia. Zázrak doteraz ešte nikdy nebol vedecky zistený. Je to aj veľký nezmysel, lebo prírodné zákony sú predsa nemeniteľné. Nijaký dôkaz nevyvráti skutočnosť faktu. Nech ma len postavia zoči-voči faktu, a ja sa poddám... Ak sa v Lurdoch aj niektorí ľudia uzdravili, stalo sa to viac-menej pomocou sugescie. Podobné „zázraky“ dokážu urobiť aj fakíri.*“

„*Ale v Lurdoch boli vyliečené aj iné choroby*“ – namietali niektorí jeho kolegovia. „*Boli tam okamžité a úplne vyliečené choroby ako rakovina, vrodená slepota, tuberkulóza, lupus, zložité zlomeniny a iné. A všetky tieto uzdravenia boli dopodrobna sledované lekármi všetkých národností, veriacimi i neveriacimi.*“

„*Nemožné*“ – odvrával profesor Carrel. „*Pozorovania museli byť chybné, pred údajným uzdravením alebo po ňom. Zázraky sú jednoducho nemožné, pretože prírodné zákony nepripúšťajú nijaké výnimky.*“

Dr. Alexis Carrel

zdroj: wikimedia commons

Dr. Carrela upútala medzi chorými mladá Mária Baillyová, trpiaca tuberkulózou pobrušnice najvyššieho stupňa. Jej rodičia zomreli na suchotiny a chirurgovia ju odmietli operovať. Jej stav bol beznádejný. Život chorej visel už iba na vlásku.

Alexis Carrel pozorne vyšetril chorú, potvrdil diagnózu svojich kolegov a oznámil svojmu priateľovi: „*Obávam sa, že dievča zomrie pod mojimi rukami. Keby táto chorá vyzdravela, to by bol opravdivý zázrak.*“ A s úsmevom dodal: „*Vtedy by som sa stal veriacim a išiel by som za mnícha.*“

Boh odpovedal na jeho výzvu. Pri príchode do Lúrd Mária Baillyová umierala. Alexis Carrel ju ošetroval a s úzkostlivou svedomitosťou sledoval priebeh jej choroby. Odhovoril ju od kúpeľa v lurdskej prameni, pretože obyčajný kúpeľ jej zapríčiniť okamžitú smrť. Preto ju aspoň trochu umyli lurdskou vodou. Potom odniesli umierajúcu na nosidlách pred lurdskú jaskyňu.

Dr. Alexis Carrel ju sprevádzal so svojím priateľom a dojatý šepkal: „*Ako len by som chcel veriť ako všetci títo úbožiaci! Panna Mária, uzdrav toto dievča, už si veľa vytrpelo. Dovoľ mu ešte trošku si požiť a daj, aby som aj ja uveril.*“

Naraz umierajúce dievča začalo ožívať priamo pred jeho očami. Tvár jej zrumenela, pulz začal pravidelnejšie biť. Dr. Carrel si zaznačil presný čas, kedy sa to stalo. 2 hodiny a 40 minút. O tretej hodine bolo uzdravenie skutočnosťou. „*Som uzdravená!*“ – vykričlo dievča. A Dr. Carrel si zaznačil do notesa: „*Stalo sa niečo nemožné, nečakané, stal sa zázrak...*“

Dievčaťu podali hrnček mlieka. Bolesti a opuchliny úplne zmizli. Pred Dr. Carrelom stála celkom zdravá osoba, ktorá len pred niekoľkými minútami umierala následkom veľmi pokročilého akútneho štádia tuberkulózy pobrušnice.

Dr. Carrel sledoval veľmi pozorne celé popoludnie a celú noc vývoj stavu uzdravenej. Pomáhali mu pri tom dvaja ďalší lekári. Pýtal sa jej: „*Čo budete teraz robiť?*“ Ona mu odpovedala: „*Pôjdem k sestrám vincentkám. Ak ma príjmu, budem ošetrovať chorých.*“

Dr. Carrel bol šťastný, že mohol byť svedkom tejto mimoriadnej udalosti, ale zároveň bol ňou aj veľmi znepokojený. Prechádzal sa dlho do noci a premýšľal. Potom vošiel do baziliky, sadol si vedľa starého sedliaka a tichúčko sa modlil: „*Presvätá Panna, pomocnica nešťastných, čo ťa pokorne prosia, ochraňuj ma! Verím v teba. Na moju pochybovačnosť si odpovedala zjavným zázrakom. Nevieť ho však pochopiť a ešte stále pochybujem. Ale mojím najväčším želaním a najvyšším cieľom mojich túžob je veriť.*“

Teda ani toto náhle a z lekárskeho hľadiska nevysvetliteľné vyliečenie Márie Baillyovej, ktorého bol Dr. Carrel očitým svedkom, nespôsobilo ešte jeho obrátenie. Bolo iba začiatkom. Obrátenie je dielom Božej milosti a milosť vždy rešpektuje slobodu človeka a predpokladá pokornú modlitbu.

Alexis Carrel na Columbijskej univerzite, štvrtý zprava

zdroj: wikimedia commons

Po lurskej udalosti, ktorá otriasla jeho dušou, sa vrátil do Lyonu. Profesorom rozprával o udalosti, ktorej bol svedkom v Lurdoch. Napísal o tom aj článok, v ktorom konštatoval: „*V lekárskom svete mnohí popierajú fakty, ktoré nemajú príležitosť pozorovať.*“ Z faktu však nevyvodil nijaké závery. Ponechal na vôľu čitateľov, ako to nazvať – uzdravenie zázrakom alebo hrou neznámych síl. Všetko však bolo márne. Už vecné a prísne vedecké podanie faktov, ktorých bol očitým svedkom, tak napajedilo voľnomyšlienkarých profesorov, že vydali nasledujúce stanovisko: „*S takými názormi nemáte medzi nami čo hľadať!*“

Krátkozrakosť týchto profesorov sa neprejavila iba na tomto poli. Pred skúšobnou komisiou mal Dr. Carrel odvahu vysvetliť svoj veľký objav. Nový spôsob zošívania krvných ciev. Miesto toho, aby podľa vtedajšej praxe zastrčil konce preťatej tepny jeden do druhého, čo ochromovalo krvný obeh, Carrelovi prišlo na um zošiť ich. Pokusmi na psoch dokázal, že pri tejto jeho metóde krv koluje dokonale, bez poruchy. Aj napriek tomu skúšajúci profesori nechali Dr. Carrela prepadnúť. Čo vraj taký mladoň bude poučovať starších, skúsenejších profesorov.

Preto Dr. Carrel roku 1904 odišiel do Spojených štátov amerických. Tam ho okamžite menovali za vedúceho laboratória experimentálnej chirurgie pri Rockefellerovom ústave lekárskeho výskumu. Za krátky čas urobil početné objavy s umelým predlžovaním života buniek a s nahradzovaním tkanív tzv. „presádzaním“ –

mačka žije s obličkou inej mačky, pes behá s nohou iného psa; kurie srdce umiestnené v pohári a polievané výživnou tekutinou, žilo od roku 1912 do roku 1940 a potom zahynulo na starobu. Roku 1912 Dr. Alexis Carrel dostal za tieto objavy Nobelovu cenu.

V čase medzi dvoma svetovými vojnami nadobudol Dr. Carrel malý ostrovček Saint-Gildas pri bretónskom pobreží. Tam sa zoznámil s plukovníkom Lindbergom, slávnym letcom, ktorý ako prvý preletel ponad Atlantický oceán. Po jeho smelom výkone mu gangsteri ukradli chlapčeka; jeho mŕtvolu našli pod rozkvitnutým kríkom. Lindberg prišiel k Dr. Carrelovi a so žiaľom ho prosil: „*Zachráň ma pred zúfalstvom!*“ Lindberg sa takisto nazdával, že sa možno zaobísť v živote aj bez Boha. Veľká osobná tragédia mu však ukázala cestu k viere a rozhovory s Dr. Carrelom mu pomohli dostať sa k nej.

Sám Carrel si ešte nevedel dať do súladu niektoré pravdy viery s výsledkami vedy. V tom mu bol nápomocný jeho priateľ, Alexis Presse, opát cisterciánskeho kláštora v Boquen (Abbaye Notre-Dame de Boquen).

„*V októbri 1943*“ – píše otec Alexej, „*ma Dr. Carrel zavolať na svoj ostrov Saint-Gildas. Dlhú sme sa zhovárali. Zdalo sa, že predvída svoju skorú smrť, ale jednako ešte povedal: „Želám si, aby mi Boh dožičil ešte desať rokov na prácu. S tým, čo som sa naučil a čo som preskúmal, myslím, že by sa mi podarilo vedecky stanoviť objektívne vzťahy medzi duchovným a hmotným svetom a tak ukázať pravdivosť a dobré účinky kresťanstva.“*

Pán Boh mu nedal tých požadovaných desať rokov pozemského života, dal mu však milosť skutočného obrátenia. Keď ho upozornili, žeby bolo na čase prijať sviatosti umierajúcich, nábožne sa vyspovedal a prijal sväté prijímanie. „*Urobil to s jednoduchosťou dieťaťa.*“ – povedal Msgr. Hamayon, ktorý mu udelil tieto sviatosti. Dr. Alexis Carrel znova našiel kresťanskú vieru a jej praktizovanie z mladých rokov. Zomrel v Paríži roku 1944 vo veku 71 rokov. Jeho krásne knihy vyšli posmrtné: *Cesta do Lúrd*, *Denník* (1949), *Úvahy o živote* (1950) a *Modlitba* (1944). Hlboké myšlienky, obsiahnuté v týchto knihách, sú najkrajším posmrtným svedectvom, aké kresťan môže vydať o Bohu.

URL adresa článku: <https://christianitas.sk/dr-alexis-carrel-1873-1944/>